

ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ

Ο ψυχίατρος, κ. Ι. Βύρας, από το Πανεπιστήμιο Κρήτης μάς έστειλε εργασία του για τον ερωτικό προσανατολισμό, από την οποία δημοσιεύουμε τα συμπεράσματα (το πλήρες κείμενο παρέχεται στους ενδιαφερόμενους/-ες από την Σύμπραξη). Στην εργασία του γίνεται αναφορά σε διάφορες θεωρίες καθορισμού του ερωτικού προσανατολισμού, και ιδιαίτερα αυτή της επίδρασης της τεστοτερόνης στη διαμόρφωση των λειτουργιών του εγκεφάλου.

Συμπεράσματα:

Σύμφωνα με τις ισχύουσες προδιαγραφές, η σημασία της έννοιας απόκλιση έχει συμβατικό και όχι αξιολογικό χαρακτήρα, για να μην κρίνεται μια βιολογική διεργασία με ηθικούς όρους (WHO, 1988).

Στην πρόσφατη βιβλιογραφία, οι σεξουαλικές αποκλίσεις περιγράφονται ως παραλλαγές της ερωτικής δραστηριότητας, μολοντί δεν θεωρούνται πάντα κοινωνικά αποδεκτές ως η αποδεκτή και αρμόζουσα συμπεριφορά (Wilson, 1987).

Η γενική κατεύθυνση στην τρέχουσα έρευνα είναι να προσδιοριστεί με μεγαλύτερη ακρίβεια η βιολογική σχέση μεταξύ ορμονών και αναπτυσσόμενου εγκεφάλου. Σκοπός είναι να συμπληρωθούν πολλά από τα κενά που άφησε η μονόπλευρη έρευνα των ψυχολογικών παραγόντων στα φαινόμενα της σεξουαλικότητας, όπως σωστά παρατηρεί ο Symons (1977).

Η ενδοκρινολογία του νευρικού συστήματος αποκαλύπτει τις ορμονικές διαδικασίες που διέπουν τις ψυχικές εκδηλώσεις, προσφέροντας μια οργανική ερμηνεία για την ερωτική επιθυμία και τις παραλλαγές της (Bell, 1981).

Η σεξουαλικότητα είναι ουσιαστικά μια πολυσύνθετη κατάσταση καθοριζόμενη από την αλληλεπίδραση ψυχο-δυναμικών, κοινωνικο-πολιτιστικών, πολιτισμικών, βιολογικών και περιστασιακών παραγόντων (Harlow).

Οι πρόσφατες ανακαλύψεις στον τομέα αυτό εγείρουν σοβαρά προβλήματα δεοντολογίας, όπως ο προγεννητικός ορμονικός έλεγχος για μια πιθανή ασύμφωνη συμπλήρωση του φύλου. Πρόκειται για θέματα που συνήθως διακινούν έντονες συναισθηματικές αντιδράσεις, αφού ορισμένοι θεωρούν ότι η αντιμετώπιση των αποκλίσεων ως ανωμαλιών υπαγορεύεται από μια διάθεση επιστημονικού ολοκληρωτισμού που αποσκοπεί στην απάλειψη της σεξουαλικής πολλαπλότητας και στην ορμονική τυποποίηση των φύλων (Weinrich).

Όπως επεσήμανε ο Hamilton (1964), η επιστημονική αντίληψη για το τι είναι φυσιολογικό αλλάζει διαρκώς, καθώς εγγίζει τις βιολογικές ρίζες των ψυχικών εκδηλώσεων. Το ίδιο και η κατανόηση των πολυδιάστατων φαινομένων της ερωτικής ζωής. Επιπλέον, παρατηρείται σταδιακά μια ύφεση στην αντιπαράθεση μεταξύ ερευνητών, από τους οποίους ορισμένοι παραμένουν προσηλωμένοι σε αποκλειστικά βιολογικές εξηγήσεις, ενώ αντίθετα άλλοι βλέπουν μόνο ψυχολογικές αιτίες για τη σεξουαλική πολυφωνία (Βύρας, 1995).

Αυτό γίνεται εμφανές, καθώς τα ψυχολογικά συμπεράσματα στηρίζονται όλο και περισσότερο πάνω σε μετρήσιμες, αντικειμενικές βάσεις, οι οποίες αποκαλύπτουν, σύμφωνα με τον Freud, το πόσο εκπληκτικά πολύπλοκη μπορεί να είναι η Φύση στο έργο της.